

Ustura Kemal

– Nermin Kaçar · 29 Aralık 2009

" Sen adam olmazsın! Beceriksizin tekisin. Hiçbir işe yaramazsın. Bakma bana öyle aptal gibi. Senin yaşaman, dünyaya gelmen bile hata. Lanet olsun sana. Beceriksiz. "

Aradan yıllar geçmesine rağmen, babasının aşağılayıcı sözleri, kafasına balyoz gibi vuruyordu. O yaştaki bir çocuk için ağır gelen bu sözler, zamanla yerini şiddete bırakmıştı. Ne yapsa, nasıl davransa, durum değişmiyordu. Onun nefes alması, yaşaması bile nedendi babasını öfkelenmeye, kızdırmaya...

Çocukluğunda, yan yana neşe içinde yürüyen aileleri kıskanırdı. Hele de baba oğul ise kızgınlığı, öfkesi ve kıskançlığı bir kat daha artardı. İçi burkular, nefes alması zorlaşır ve boğazına bir düğüm yerleşirdi.

O, " Sevgi ve şefkat " denen kelimelerin anlamlarını bilmiyordu bile. Sadece, hakaret görmeyi ve şiddetin ne olduğunu öğrenebilmişti babası sayesinde. Yaşı biraz daha büyümeye başladığında ise yüreği, kin ve nefretle dolmaya başlamıştı. Kini, sadece babasına olmasına rağmen öfkesini sokakta başıboş gezen kedi ve köpeklerden çıkarmaya başlamıştı.

Onu hiçbir şey mutlu etmiyordu. Yüzü çok nadir gülüyor, güldüğü zamanlarda da acı kendini ele verirdi o gülümsemede. Kahkaha nasıl atılır, onu da bilmiyordu zaten.

Şefkat denen duyguyu bilmediği için de hiç kullanmamıştı. Aktardığı duygu sadece acıydı.

Evden ayrılmasına, sonu gelmeyen bir hayatın başlangıcı, en son tattığı acı sebep olmuştu. Her tarafından kan fışkırıyordu. Her tarafı acıyordu. Zorlukla yağa kalkmaya çalışırken, ağzından akan kanların arasından çıkan " Ölümün, benim elimden olacak moruk " Sözleri çıkmıştı.

Annesinin feryatları ve ağıtları kulaklarında çınlamıştı uzun bir müddet. Arkasına dönüp bakmadı bile.

Kendini toplamış, güçlü vücudu sayesinde kirli adamların bir numaralı adamı hali,ne gelmişti. Acımasızdı. Acımasızlığı onu öne çıkarmıştı. İçi nefret ve öfkeyle doluydu. Kimsenin yapamadığı pis işleri o kolaylıkla hallediyordu.

İş gereği işlediği cinayetler, bir süre sonra zevk için işlediği cinayetleri getirmişti peşinden. Kurbanlarını izliyordu uzun süre. Genelde de seçtiği kurbanları, mutlu aile babaları oluyordu. Öldürdükten sonra dakikalarca karşılına geçip anlamsızca gülüyordu.

Son zamanlarda bunlardan da sıkılmıştı. Uyku uyuyamıyordu artık. Karanlıkta oturuyor. Dışarıdan sızan

ışığın duvarda ortaya çıkardığı gölgelerle saatlerce konuşuyordu. Onlara babasına olan nefretini anlatıyordu. Sonra da ağlıyordu. Ağlamalarının sonunda uyuduğu kadarıyla hayatını devam ettiriyordu.

Vıcdanı son zamanlarda sızlamaya başlamıştı. İşlediği cinayetlerin ardından. Hiç suçu olmayan insanların, son nefeslerini verirken ona bakışları dokunmaya başlamıştı nedense. Asıl suçlu hayattaydı. O lmeliydi.

Bütün gücünü topladı. Gazeteye sardığı usturayı, cebine koydu. Babasını izlemeye başladı. Mahallenin en kuytu ve karanlık yerinde, ortalığı ölüm sessizliği kaplamıştı sanki.

" Hey ! Moruk . "

Yaşlılıktan yürümekte güçlük çekiyordu artık. Onun sesiyle arkasını döndü ve

" Sen ! Ne istiyorsun. Allahın belası "

" Evet ! Ben. Mahvettiğin ben. Canını almaya geldim. "

" Git başımdan. Sanki bir şey yapacakmış gibi çıkmış karşıma. Sen, hiçbir işe yaramazsın. Sen beceriksizin tekisin. "

Nefret bürümüştü gözlerini. Usturasını çıkardı cebinden. Hızla boğazına daldı. Kan fışkırıyordu. Can çekişirken çıkardığı sesler ile kesikten akan kanlar, karanlığın içinde kayboluyordu.

Polisi aradı ve adresi verdi. Polisler geldiğinde, yerde, büzülmüş bir adam buldular.Yapılan soruşturma sonucunda onlarca kişinin katili olduğunu anlayacaklardı.

O, CANI OLMAK İSTEMEMİşTİ ASLINDA. FAKAT OLMUşTU.